

Sygn. akt V CSK 80/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 19 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa Miejskiego Przedsiębiorstwa S.A. w W.  
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej położonej w W. przy ul. [...]  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 sierpnia 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej  
od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu  
z dnia 30 września 2014 r., sygn. akt II Ca 756/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.800,- (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód Miejskie Przedsiębiorstwo S.A. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 30 września 2014 r., oddalającego apelację od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 30 maja 2012 r., w części, w której oddalono powództwo o zapłatę, wniesione przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej położonej w W..

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. W art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania powód oparł na przyczynach wskazanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., podnosząc, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, wyrażające się w potrzebie rozstrzygnięcia, czy możliwe jest ustalenie na podstawie art. 65 k.c., pomimo niespełnienia wymagań formalnych z art. 6 ust. 2 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę

i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, istnienia umowy o zbiorowe zaopatrzenie w wodę lub zbiorowe odprowadzanie ścieków w sposób konkludentny.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.), które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej ale i innych podobnych spraw, wymaga precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). W zasadzie powinno to być zagadnienie nowe, o charakterze rzeczywistym, a nie teoretycznym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi zawierać odrębne, pogłębione wywody wskazujące na zaistnienie powołanych okoliczności, uzasadniających przyjęcie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., II PK 3/08, nie publ.; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06, nie publ.; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.; z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, nie publ.). Wywód przedstawiony przez skarżącego nie odpowiada powyższym wymaganiom. Przedstawiony problem prawny był przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, w których przyjęto, że umowa o dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków może być zawarta przez czynności dorozumiane (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2006 r., I CSK 149/05 oraz z dnia 24 stycznia 2007 r., III CSK 280/06 – nie publ.). Wskazanemu w skardze zagadnieniu brak zatem przymiotu „nowości”.

Skarżący przedstawił ponadto zagadnienie związane z art. 6 k.c. dotyczące obowiązku wykazania przez przedsiębiorstwo wodno-kanalizacyjne, czy odbiorca usług wyraził zgodę na obciążenie kosztami dostarczania wody i odprowadzania ścieków innych podmiotów w sytuacji, gdy nie są one stroną takiej umowy, nie posiadają własnego przyłącza i są podłączone do wewnętrznej instalacji wodociągowej wyżej wymienionego odbiorcy usług. Zagadnienie to również nie odpowiada wymaganiom stawianym przez art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., ponieważ nie ma bezpośredniego związku z podstawą orzekania w sprawie. Sąd Okręgowy we Wrocławiu zwolnił bowiem pozwaną Wspólnotę z odpowiedzialności umownej

na mocy art. 471 k.c. w związku z ustaleniem, że za brak wyodrębnienia instalacji wodno-kanalizacyjnej dla pozostałych wspólnot mieszkaniowych położonych w W. przy ul. [...] nie odpowiada pozwana, tylko powód w wyniku nałożenia na dłużnika pozaustawowych warunków. Należy podkreślić, że zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę przedsiębiorstwo wodociągowe ma obowiązek kształtowania sieci w taki sposób, by zapewniała ona dostawy wody w parametrach i ilości określonych umową.

Z kolei przesłanka potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis - mimo wystąpienia takiej potrzeby - nie doczekał się wykładni albo że niejednolita jego interpretacja wywołuje w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych rozbieżności w judykaturze (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ.; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ.; z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.). Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności, zawierającej szczegółowe omówienie, na czym polegają wątpliwości interpretacyjne, a w przypadku istnienia rozbieżności w judykaturze przytoczenia odpowiednich orzeczeń i wyjaśnienia, na czym one polegają (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, nie publ.; z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, nie publ.; z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009, nr 3-4, poz. 43; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06; z dnia 30 maja 2005 r., I PK 23/05, nie publ.). W uzasadnieniu tej przyczyny wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powód nie wykazał istnienia przeciwstawnych, potencjalnie możliwych wykładni, a przedstawił jedynie polemikę ze stanowiskiem Sądów *meriti*. Uchybienia te nie pozwalają na przyjęcie, że zachodzi rzeczywista potrzeba ujednolicenia wykładni przepisów prawa. Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania na podstawie zasady odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 w zw. z § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - tekst jedn. Dz. U. 2013, poz. 461 ze zm.).

I.n